

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: S. L.,** zastoupen Mgr. Dagmar Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Praha 3, Chlumova 20, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 7 Az 89/2003 - 39 ze dne 27. 2. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 7 Az 89/2003 - 39 ze dne 27. 2. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 7522/VL - 19 - P08 - 2001 ze dne 22. 11. 2002, kterým nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a kterým bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že mu azyl měl být udělen, neboť splňuje podmínky stanovené § 12 zákona o azylu. V zemi svého původu stěžovatel navštěvoval školu, na jejímž chodu se jeho rodiče podíleli. Z této školy však byl stěžovatel, jeho sestra a další osoby ruské národnosti vyhnáni a převedeni do jiné školy, která byla ve špatném technickém

stavu, přitom horší byly i podmínky pro vzdělávání. Stěžovatelovy rodiče se obrátili na různé státní instituce, tj. na policejní orgány, na soudy, na prezidentskou kancelář, avšak nikde neuspěli. Není tedy pravdou, že se stěžovatel neobrátil na příslušné orgány v zemi svého původu se žádostí o pomoc, jak soud uvedl. Dále stěžovatel napadá závěry soudu, k jakým dospěl ohledně pronásledování narkomany, kteří je nutili páchat trestnou činnost, a ohledně zkušeností pracovníků zastupitelského úřadu České republiky v A. Pro stěžovatele není v zemi jeho původu bezpečno a obává se, že bude pronásledován z důvodu své ruské národnosti. Kromě toho stěžovatel poukazuje na to, že v České republice studuje. Stěžovatel tak důvod podání své kasační stížnosti spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky splnění podmínek pro udělení azylu (§ 103 odst. 1 písm. a/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). Kromě toho stěžovatel namítá, že správní orgán, který ve věci rozhodoval, hodnotil situaci v zemi stěžovatelova původu toliko na základě obecných zpráv bez zjištění konkrétních údajů vztahujících se ke stěžovatelovým tvrzením, a tedy skutková podstata, z níž vycházel, nemá oporu ve spisu. Z toho důvodu mělo být jeho rozhodnutí zrušeno. To je kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., na základě shora uvedených skutečností stěžovatel navrhuje zrušení rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž navrhuje, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření poukazuje na skutečnost, že stěžovatel nyní opakuje ty námitky, které již marně uplatňoval v předchozím řízení, přitom způsob, jakým se soud s nimi vypořádal, považuje za správný. Stěžovatel může využít jiných právních prostředků pro zajištění svého pobytu na území České republiky, než zákona o azylu. Kasační stížnost je dle žalovaného nedůvodná, a proto ji žalovaný navrhuje zamítnout.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel v průběhu řízení před žalovaným poukazoval na obavy před pronásledováním ze strany narkomanů, kteří ho nutili brát drogy a žádali po něm, aby se stal jedním z nich. Stěžovatel se bránil, ale bezvýsledně. Stěžovatel měl problémy i se vzděláním, neboť škola, kterou stěžovatel navštěvoval, byla pro něj a jeho spolužáky nekazašského původu znepřístupněna a bylo jim sděleno, že budou navštěvovat jinou školu. Žalovaný ohledně podmínek podávaných z § 12 zákona o azylu dospěl k závěru, že splněny nejsou, neboť stěžovatel dle žalovaného nevyužil všech právních prostředků ochrany, které mu legislativa v zemi jeho původu umožňuje, navíc nebyla splněna podmínka stěžovatelova pronásledování. Stěžovateli tedy rozhodnutím žalovaného nebyl azyl udělen. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že rozhodnutí žalovaného stěžovatel napadl žalobou, v níž namítal rozpor postupu žalovaného s § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů, přitom poukazoval na důvody opuštění země svého původu, které se shodují s těmi, které nyní uvádí v kasační stížnosti. Městský soud v Praze jeho žalobu zamítl, přitom přezkoumával jak splnění podmínek pro udělení azylu z pohledu práva hmotného (§ 12 až § 14 a § 91 zákona o azylu), tak dodržení procesních ustanovení správního řádu. Rozsudek Městského soudu v Praze byl stěžovateli doručen dne 21. 5. 2004, ten jej napadl dne 2. 6. 2004 kasační stížností.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti s ohledem na uplatněné kasační důvody, pak stěžovatel uvádí kasační důvody podávané z § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.,

čemuž odpovídá také obsah kasační stížnosti. Kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za přípustnou.

Nejvyšší správní soud tedy za této situace kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o námitku směřující do kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy do splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, pak Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní pravidlo) jinak správně použitého právní předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu. Pokud se Městský soud v Praze zabýval otázkou splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, pak přistoupil na samu hranici příznivosti posouzení obsahu žaloby pro stěžovatele, neboť takový žalobní bod bylo možno dovozovat toliko zprostředkovaně. Opřel-li při tomto přezkumu zamítnutí stěžovatelovy žaloby o to, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že by v zemi svého původu byl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu v míře, jíž lze za takové pronásledování považovat, tedy ztotožnil-li se s jedním z důvodů, pro které stěžovateli azyl nebyl udělen, použil správný právní předpis a správnou právní normu a nesprávnosti se nedopustil ani při interpretaci. Rozhodující tedy v této právní věci není skutečnost, že stěžovatel nevyužil všech právních prostředků ochrany v zemi svého původu, čemuž by v případě převedení stěžovatele do jiné školy výsledky správního řízení bez dalšího dokazování nenasvědčovaly (stěžovatel totiž poukazoval na svoji marnou snahu domoci se ochrany u příslušných orgánů v zemi svého původu), ale skutečnost, že intenzita ústrků, které stěžovatel vytrpěl, nemůže být považována za pronásledování podle § 2 odst. 6 zákona o azylu. Dospěl-li tedy Městský soud v Praze k závěru, že tyto ústrky nejsou pronásledováním, jak je má na mysli § 2 odst. 6 zákona o azylu, neboť se nejednalo o opatření, která by stěžovatele ohrozila na životě nebo svobodě, ani o opatření, jež by bylo možno považovat za opatření obdobné intenzity, tj. o intenzity na úrovni ohrožení života nebo svobod, jak Městský soud v Praze uvedl, potom jeho závěr Nejvyšší správní soud aprobuje. Oba základní důvody, pro které stěžovatel o udělení azylu žádal, tj. převedení na jinou školu a snaha narkomanů, kteří po stěžovateli požadovali, aby se stal jedním z nich, jednotlivě ani v jejich vzájemném kontextu nejsou důvody, pro které by stěžovateli měl být udělen azyl. Nelze dovozovat, že by tyto stěžovatelovy potíže měly být považovány za součást státní politiky v zemi stěžovatelova původu, tj. že by šlo o jevy buď přímo orgány veřejné moci vyvolané, podporované či záměrně a vědomě trpěné a nedostatečně potlačované. Jiný závěr nelze dovodit ani z dalšího důvodu, který stěžovatel uvádí, tj. že v České republice studuje. V této otázce lze přisvědčit tvrzení žalovaného obsaženému ve vyjádření ke kasační stížnosti o jiných právních prostředcích zajištění pobytu na území České republiky než jakými jsou prostředky azylového zákonodárství. Ze shora uvedeného tedy vyplývá, že Nejvyšší správní soud námitce nezákonnosti napadeného rozsudku pro nesprávné posouzení právní otázky Městským soudem v Praze nepřisvědčuje.

Pokud jde o námitku, podle níž rozhodnutí žalovaného nemá oporu ve spisech pro jejich obecnost, ani té Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje. Pro řádné zjištění skutkového stavu věci s ohledem na stěžovatelova tvrzení, jimiž žádost o udělení azylu odůvodňoval, je obsah správního spisu, na základě kterého žalovaný rozhodoval, dostačující. Stěžovatel

v tomto směru obecně argumentoval již v řízení před Městským soudem v Praze (z tohoto důvodu, byť se v žalobě stěžovatel omezil toliko na citaci jednotlivých ustanovení správního řádu, je tato námitka nyní přípustná) a ten se tedy rozsahem podkladů rozhodnutí žalovaného zabýval v té míře obecnosti, jaká odpovídala rozsahu, jakým byl přezkum rozhodnutí žalovaného determinován stěžovatelem v žalobě. Pokud tedy potřeba dalšího dokazování (o jiné podklady, jež by dle stěžovatele měly být „konkrétnější“) žalovanému ze stěžovatelových tvrzení nevyplynula, přitom ani stěžovatel doplnění dokazování poté, kdy měl možnost se s podklady rozhodnutí seznámit, nenavrhoval, jak vyplývá z obsahu protokolu o pohovoru konaném dne 5. 12. 2001, který stěžovatel nezpochybňuje, nebylo zapotřebí další dokazování žalovaným provádět. Ani tato námitka tedy není důvodnou.

Nejvyšší správní soud tedy na základě posouzení stěžovatelem uplatněných námitek uzavírá, že v posouzení právních otázek Městským soudem v Praze neshledal nesprávnost, jež by mohla přivodit nezákonnost jeho rozhodnutí, ani neshledal vady řízení před žalovaným, pro které by měl Městský soud v Praze jeho rozhodnutí zrušit, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. dubna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu